

Chương 1

Trong quãng đời ngắn ngủi của mình, Lily Hartman đã trở về từ cõi chết không chỉ một, mà là hai lần. Chẳng lần nào đặc biệt dễ chịu với con bé. Lần đầu tiên nó không thích nhắc lại, còn lần thứ hai nó ước gì mỗi ngày trôi qua đều có thể quên đi được.

Lần cận kề cái chết đầu tiên xảy ra là khi con bé mới có sáu tuổi. Nó đã ở trong một vụ đâm xe chạy hơi nước kinh hoàng, vụ đâm xe đã làm mẹ nó qua đời và khiến cho con bé chịu thương tích cực kỳ nặng nề.

Lần cận kề cái chết thứ hai xảy ra vào mùa đông năm ngoái, sau sinh nhật lần thứ mười ba của Lily khoảng ba tháng. Vào một ngày tháng Mười một lạnh giá, Lily đã bị bắn bởi một người mà con bé tin tưởng vô cùng, và may mà có sự dũng cảm của những người bạn Robert và Malkin, cùng với sức mạnh to lớn của trái tim máy - một sáng chế đáng kinh ngạc của cha con bé - thì nó mới sống sót.

Tuy đã khiến Lily sống lại, nhưng trái tim máy khiến con bé thay đổi. Nó giờ là một người lai máy với trái tim hoạt động bằng cơ cấu đồng hồ có thể chạy tích tắc vĩnh viễn. Một đứa con gái với những bí mật không thể chia sẻ - con bé có thể kể cho ai được chứ, khi mà ngoài gia đình nó ra, mọi người đều coi người lai và người máy hạ đẳng hơn con người bằng xương bằng thịt?

Chẳng phải lúc nào Lily cũng thích chạy đi chạy lại những chuyện như vậy. Sáng nay, những rắc rối của con bé thực sự đã bị bỏ lại phía sau. Nó nằm áp lưng lên mặt đất ấm áp, tận hưởng cảm giác âm ỉ sục sôi của cuộc sống, và thả trôi tâm hồn mình mơ mộng về một mùa hè nóng bỏng kéo dài đầy hứa hẹn.

Malkin, chú cáo máy cưa của Lily đang nằm cuộn mình cạnh con bé, mở con mắt đen láy như hạt đậu ra nhìn ngấm. Những thân cây ngô cao lớn rợp bóng phía trên con cáo.

“Không phải chúng ta nên vào trong nhà rồi sao?” Con cáo sủa và khinh khỉnh gặm nhấm một bên cẳng chân đầy lông của mình. “Đến giờ ăn sáng rồi.”

“Cậu có ăn sáng đâu, Malkin.” Một giọng nói thứ hai vang lên.

Robert, người bạn thân thiết khác của Lily trên thế giới này, đang hái những bông hoa bồ công anh ở cách đó vài bước. Cậu gài một bông ở lỗ khuyết cúc áo của mình. Trông cũng đẹp gần bằng vòng hoa cúc họa mi trên mái tóc màu đỏ lửa của Lily. Gần bằng thôi, chứ chưa bằng.

Malkin giật ra một cục lông kèm với âm thanh nghe như một cái động cơ hút hơi vậy. “Nhưng tôi ngửi thấy mùi bữa sáng.” Con cáo khẳng khái. “Trước hết là mùi nĩa cháo lỏn nhón của bà Rust. Bữa sáng là bữa quan trọng nhất trong ngày - hai người không nên bỏ đâu.”

Hai đứa có lẽ bỏ lỡ bữa sáng thật, vì chúng đã dậy sớm và ra ngoài để ngắm nhìn chiếc khí cầu đưa thư đêm trong chuyến bay sáng từ London tới, giống như thường lệ. Khi chiếc khí cầu ấy bay qua làng Brackenbridge, khoảng bảy giờ ba mươi phút sáng hoặc tầm đấy, Lily sẽ biết thế giới vẫn yên bình. Sau đó, con bé và Robert sẽ nhảy lên xe và đua

nhau đạp xe hết tốc lực qua ngôi làng, băng qua đ ầ và thung lũng r ầ tới nhà ga hàng không để lấy thư cho cha.

Ấy thế mà, sáng nay, chuyến thư đêm lại đến rất muộn. Họ đã ng ầ tới gần bốn mươi lăm phút ở cánh đ ờng bên dưới để chờ đợi chiếc khí c ầ cập bến.

Lily lấy một đ ờng sáu xu ra khỏi, túi áo và lật nó trong tay. “Mặt ngựa thì ở lại, mặt sấp thì đi nhé.”

Con bé búng đ ờng xu lên, để nó rơi xuống ph ầ cong của váy.

“Mặt ngựa, chúng ta ở lại.”

“Cậu không cho tôi nhìn.” Malkin cầu nhàu. “Tôi cũng sẽ đi cùng cơ mà.”

“Chắc, thì đằng nào chả đi cùng đường với tôi.”

“L ầ nào cũng thế.” Malkin giận dỗi.

“Malkin...” Robert nói. “Cậu dễ bức mình thật đấy.” Lily cười vang, “Ừ, ai mà nghĩ cậu là thú máy cơ chứ!” Con bé lại nằm chống khuỷu tay, cảm thấy thoải mái hơn. Bầu trời chuyển sang màu đỏ tươi sáng phía trên nóc nhà, và nó có thể thấy cùng lúc cả mặt trăng lẫn mặt trời. Nếu nhìn qua phía vai phải của mình, nó sẽ thấy mặt trời đang ch ầ ch ầ mọc lên, còn nếu nhìn về bên trái nó sẽ thấy mặt trăng. Với một góc lớn trên khuôn mặt trắng như ma bị khuất bóng, trông mặt trăng như thể một đ ờng xu uốn cong rơi vào trong một đài phun nước ước nguyện vậy. Lily nhặt lên đ ờng sáu xu và so lên trên mặt trăng, neho mắt lại, giả làm nhặt thực.

“Người đàn ông trên mặt trăng* hôm nay nhìn khủng khiếp quá, giống Victoria* nhỉ.”

“Thế thì nên gọi bà ấy là người phụ nữ trên mặt trăng.” Robert giật đồng xu trong tay Lily và cũng bắt chước làm trò đó.

“Nữ hoàng trên đồng xu có cái mũi to hơn nhỉ.” Robert trầm ngâm nói.

Lily nhả một cọng cỏ. “Nhưng bạn phải thừa nhận một điếu, họ trông rất giống nhau.”

“Sao cậu biết được?” Malkin vẫn đang hơi bực mình, con cáo gặm bàn chân kia của mình. “Cậu đã bao giờ gặp Nữ hoàng đâu.”

Robert đưa trả đồng xu và Lily đặt nó vào túi áo ngoài, bên cạnh chiếc đồng hồ bỏ túi cùng hòn đá với con cúc* nhỏ ở chính giữa - một món quà của mẹ tặng mà con bé lúc nào cũng mang theo người. “Cậu biết không...” Con bé nói. “Nữ hoàng có hai ngày sinh, giống tôi. Cậu nghĩ thế nào về điếu ấy?”

“Cậu lấy đâu ra mà có hai sinh nhật chứ.” Malkin cau kỉnh nói.

“Có chứ.” Lily chỉnh lại cái vương miện bằng hoa cúc họa mi đang chực trượt xuống một bên đầu nó. “Ngày sinh nhật thật của tôi, và ngày cha đưa tôi trở về từ cõi chết. Ba ngày sinh nếu cậu tính cả lần tôi bị bắn nữa. Tôi đặc biệt thế đấy.”

“Người ta không tính ngày sinh nhật kiểu đấy” Robert nói. “Kể cả khi bạn là...” Thằng bé lí nhí từ cuối cùng: “Một người lai.”

Lily đặt tay lên ngực, cảm nhận những vết sẹo trên đó. “Đừng gọi tôi bằng từ đó.”

“Sao lại không?”

“Tôi không thích từ đó.”

Một con châu chấu nhảy lên góc váy Lily. Con bé thần thờ nhìn. Trông con châu chấu vừa rất thật lại vừa rất máy móc - giống hệt con bé. Lily

ghét từ “người lai”, tất cả những gì nó hằng mong muốn là được làm người bình thường.

Malkin đớp con côn trùng ấy và con vật nhảy biến đi vào giữa đám lá ngô.

“Sao cậu lại làm thế?” Lily kêu lên.

“Đừng làm quá lên.” Con cáo càu nhàu. “Mới cả, tôi đớp trượt mà, phải không?”

“Tại vì cậu không đủ nhanh đấy.” Robert lại hái một bông hoa bồ công anh nữa.

“Thế này thì có nhanh không?” Malkin đớp vào những hạt giống như nùi bông làm chúng bay toán loạn.

“Ồ kìa!” Robert tức giận la lên. “Sao cậu không...”

Nhưng rồi trước khi Robert nói được hết câu, tiếng *tách-tách-tách* lớn phát ra từ những chiếc chân vịt xoáy tít đã ngắt lời cậu. Một chiếc zeppelin* đồ sộ được trang trí huy hiệu của Công ty Khí cầu Hoàng gia đang bập bênh trên bầu trời.

“Chuyến thư đêm! Cuối cùng cũng tới!” Lily reo lớn át cả tiếng ồn đình tai nhức óc kia. “Tôi biết nó sẽ đến mà!” Con bé lấy đồng hồ ra và bật mở nắp để nhìn giờ. “Chậm lịch trình một tiếng.”

“Chậm còn hơn không!” Robert nói và đội mũ lưỡi trai lên đầu. “Đi thôi, đi gặp nó nào.” Robert vớ lấy chiếc xe đạp của cậu đang nằm gần một khóm ngô bị san phẳng và đạp xe tới rìa cánh đồng.

“Chạy bộ thôi, Malkin.” Lily phải đất bám vào vạt trước áo con bé.

“Nếu cậu muốn.” Con cáo nhảy bật dậy và lắc mình để rũ những hạt có gai bám trên lông khi thấy Lily chộp lấy chiếc xe đạp của con bé.

Cả hai lóc cóc chạy qua bãi cỏ mọc cao. Lúc cả hai tới được cánh cổng, Robert đã đẩy cổng mở sẵn và đang ngồi đợi trên yên xe ở con đường nhỏ.

* * *

Làng Brackenbridge tấp nập người trên đường đi làm, những người bán hàng rong, thương nhân và những nhóm người mua hàng với giỏ đan bằng liễu gai đứng trên những con đường nhỏ, họ nói chuyện phiếm và giết thời gian trong ngày. Một vài người máy giúp việc, thuộc sở hữu của những người tới từ những gia đình sang trọng hơn, đang đi trên những rãnh nước dọc theo mép đường để không làm phiền tới đám đông con người.

Robert và Lily tăng tốc chạy quanh góc phố High, nơi có một người thấp đèn đang trang trí cho cột đèn bằng những dải ruy băng để chuẩn bị cho Lễ kỷ niệm của Nữ hoàng diễn ra trong vòng bốn ngày tới. Hai đứa phóng vọt qua thang của bác ta và lóc cóc chạy xe đạp song song nhau trên con đường rải đá cuội, sau đó lại guồng xe chạy lên hẻm Planter và đi Brackenbridge.

Malkin phi giữa hai đứa. Tuy chỉ là một con thú máy, nhưng nó có thể chạy nhanh gấp đôi một con cáo thật và đuổi kịp hai người bạn chẳng làm khó gì nó. Cơ cấu chạy đồng hồ bên trong con cáo xì xì hạnh phúc, hòa nhịp cùng với tiếng nan hoa xe đạp lách cách của Robert và Lily. Lưỡi con cáo lè ra giữa hai hàm răng khi dóp vào gót chân bọn trẻ, cố làm chúng phân tâm khi đi qua chân đường.

Khi cả nhóm tới được nhà ga hàng không, chiếc khí cầu đưa thư đang quay ngược lại, đổ cái bóng dài ngoằng của mình xuống bãi đáp. Những

phi công đứng trên các bộ cánh quạt đang tháo một ròng rọc ra và thả xuống ba chiếc cờ màu đỏ.

“Đó là tín hiệu.” Robert nói. “Trong một giây nữa họ sẽ thả thư xuống.”

Một chiếc xe chạy hơi nước nhỏ khỏi rừng mình dừng lại ở giữa đường bằng hạ cánh, và một bác người máy khuôn vác nhảy ra từ trong khoang lái của tài xế. Chiếc khí cầu thả xuống cho người máy một cái dây và Lily nhìn bác ta gắn dây đó vào đuôi xe mình. Sau đó, bác ra hiệu bằng tay ngắn gọn và bốn túi thư vèo vèo bay xuống phía bác. Bác người máy khuôn vác lần lượt đỡ lấy từng túi và ném chúng vào thùng xe. Cuối cùng, bác tháo dây nối ra và chiếc khí cầu bay đi, biến mất phía sau những đám mây bông xốp màu trắng kem.

Bác người máy khuôn vác quay trở lại xe mình và lái nó về cuối nhà ga. Malkin này giờ vẫn đang dõi theo bác, bất thành linh co cẳng chạy dọc theo vết bánh xe bằng gỗ của chiếc xe.

“Cậu ấy định làm trò gì vậy?” Lily than, rồi nó và Robert nhảy lên xe đạp và đạp nhanh nhất có thể để theo kịp.

Cả hai vòng qua góc nhà ga và thấy chiếc xe chạy hơi nước đã đỗ bên ngoài kho thư. Malkin đang đứng cạnh xe, sửa vào bác người máy khuôn vác đang cố vật lộn để dỡ các túi thư ra. “Xùy!” Bác xua, vung một bó thư vào con cáo.

Những lá thư tung ra, bay khắp sân ga.

“Xùy cái đầu ông í!” Malkin gằn gừ và khụt khịt mũi đánh hơi.

“Đừng làm phiền bác người máy đó, Malkin!” Robert hét.

“Sinh vật đây là của cậu sao?” Bộ ria mép làm bằng vải chổi lau nhà của bác người máy co giật đầy phẫn nộ. “Hãy bảo nó đi ra ngay!”

“Malkin, cái đồ bị thịt leng keng kia!” Lily hét lên. “Đủ rồi đấy!”

“Ông ta có mùi ngộ quá.” Malkin gằn gừ.

Lily phẩy tay, khăn trướng xua con cáo ra khỏi bác người máy.

“Cháu rất xin lỗi, thưa bác. Cháu hy vọng chúng ta có thể làm mọi thứ ổn trở lại chứ ạ?”

“Cháu nên nghĩ thôi!” Bác người máy bắt đầu nhặt các bức thư lên.

Khi Lily cúi xuống nhặt giúp, nó thoáng thấy một bảng đồng gắn trên cánh tay bác:

CÔNG TY TNHH HARTMAN VÀ SILVERFISH

Nơi tạo ra những người máy và thú máy hạng nhất

Bác ấy chính là một trong những sáng chế của cha! Con bé đưa những bức thư cho bác và nhìn kĩ hơn khuôn mặt kim loại của bác. Nó chắc chắn mình đã gặp bác ấy ở đâu đó trước đây...

“Bác ở trên chuyến khí cầu bay từ Manchester năm ngoái phải không ạ?” Lily hỏi.

Khuôn mặt bác người máy rạng rỡ hẳn lên. “Chao ời! Vâng, đúng là tôi. Các bộ phận của tôi có thể đã hoen gỉ, nhưng tôi vẫn nhớ cô. Cô Grantham, phải không nhỉ?”

“Thực ra tên cháu là Hartman.”

“Dĩ nhiên rồi... con gái của giáo sư!” Bác nắm tay Lily và lắc một cách nồng nhiệt, tới khi Robert nghĩ tay con bé chuẩn bị rụng ra mới thôi.

“Bác đã làm cháu vui trong ngày buồn bã đó.” Lily nói. “Cháu có thể hỏi tên bác được chứ ạ?”

Bác người máy thở dài một hơi. “Than ôi, tôi không có tên, chỉ có mỗi dãy số: Bảy-Sáu-Năm-G-B-J-Bốn-Không-Bảy. Đọc hơi mỗi mồm một tí nên một số anh phi công gọi tôi là Mũi Đờng, là vì, chà... vì cái mũi bằng đờng của tôi.” Bác tự hào đánh bóng cái mũi của mình với tay áo khoác cho tới khi mặt trời nhấp nháy phản chiếu lên bề mặt bằng đờng của nó. “Cô có thể vui lòng giới thiệu những người bạn của mình được chứ, cô Hartman?”

“Dĩ nhiên, bác Mũi Đờng, đây là Robert và Malkin.”

Robert ngả mũ chào bác người máy và Malkin cũng ậm ừ trong miệng.

“Bác thấy các cháu cũng thường lui tới nhà ga này.” Bác Mũi Đờng nói.

“Tôi không phải là kẻ thích chăm chăm đi nhòm ngó khí cầu, nếu đó là điều ông đang ám chỉ.” Malkin cúi kính đáp lại. “Cá nhân tôi không chịu nổi các thể loại khí cầu - những phương tiện giao thông hết sức tầm thường! Hai cái con người này mới là mấy kẻ hâm mộ quá khích. Robert đây biết tất cả các đường bay. Cậu ấy thậm chí còn có cả một cuốn sách toàn biên số đăng ký của khí cầu nữa cơ. Đưa cho ông ấy xem đi, Robert.”

“Tôi làm gì có.” Robert nổi quạu. “Hơn nữa...” Cậu nói với bác Mũi Đờng. “Chúng cháu đâu có thường xuyên lui tới đây như thế đâu, chỉ là một... hoặc hai lần mỗi tuần thôi.”

“Sao tàu chở thư hôm nay lại tới muộn thế ạ?” Lily hỏi, cố thay đổi chủ đề

“Có thể vì bất cứ nguyên nhân gì...” Bác Mũi Đờng nói. “Nhưng tôi nghe trên điện tín nói rằng họ phải dừng in báo lại vì có tin sốt dẻo nào đó.

Và vì phố Fleet mua đứt gần hết khoang chứa hàng chuyển phát, nên làm chậm cả chuyến bay lại.”

Bác kéo lê túi thư cuối cùng ở thùng xe chạy hơi nước, và Robert thấy rằng nó được đóng logo của *Nhật báo Cog*. “Chắc hẳn phải là một câu chuyện gây chấn động mới có thể làm chậm chuyến bay tới một tiếng.” Bác Mũi Đờng nói và mở túi thư ra, đưa một tờ báo cho Lily. “Trong đó nói gì vậy?”

Lily đọc tiêu đề và mỉm cười, vì câu chuyện đó thuộc về một người bạn của con bé và Robert.

® NHẬT BÁO COG ®

GIẬT MÌNH VỤ TÙ NHÂN VƯỢT NGỤC PENTONVILLE

London, báo sáng, ngày 16 tháng 6 năm 1897. | 1 xu

Anna Quinn

Kẻ trộm và nghệ sĩ thoát hiểm nổi tiếng Jack Door đêm qua đã vượt ngục và từ đó vẫn đang nhởn nhơ bên ngoài.

Là trưởng gia tộc Door khét tiếng, nổi danh nhờ hành nghề bói toán rởm và những màn đào tẩu như cơm bữa làm sống sót công chúng khắp châu Âu, ông Door đã phải ngẩng đầu bực tức với án chung thân vì tội đã đạo diễn phi vụ đánh cắp viên Kim cương Mặt Trăng Máu. Một món trang sức vô giá, thuộc sở hữu của Nữ hoàng Victoria, đã bị đánh cắp từ trên trán con voi máy của Nữ hoàng tên là Elephanta trong buổi biểu diễn theo đặt hàng của Hoàng gia mười lăm năm trước.

Tuần trước, ông Door được chuyển tới từ nhà tù Millbank an ninh nghiêm ngặt, nơi ông ta bị biệt giam dưới sự giám sát thường xuyên, tới một phòng giam đơn tiêu chuẩn ở nhà tù Pentonville, mặc cho việc này gặp phải nhiều sự phản đối. Ông ta đã bỏ trốn khỏi nơi này trong khoảng giữa mười hai giờ đêm và ba giờ sáng. Cảnh sát không tìm thấy thêm dấu vết nào của ông ta, ngoại trừ một lá bài mang tên chính ông ta - J Rô*, lá bài được phát hiện nằm kẹp trên cổng nhà tù sau cuộc vượt ngục táo bạo này.

Lily ngừng đọc và mím môi. “Họ biết tất cả những đi đầu này mà vẫn không tìm thấy chút manh mối nào về nơi ẩn náu của ông ta... Ai mà tin được chứ?”

Malkin lắc đầu. “Không phải tôi.”

“Tôi cũng vậy.” Robert nói. “Bài báo còn nói gì nữa?”

Lily nghiên cứu phần còn lại của bài viết. “Chánh thanh tra Fist lão luyện của Sở Cảnh sát Thủ đô, New Scotland Yard*, cho rằng tên tù nhân đã được hỗ trợ bởi một bên thứ ba nào đó, và rằng ông ta, hoặc bọn chúng, có thể đã kiếm được phương tiện để rời khỏi thành phố. Các công dân được khuyến cáo không nên tiếp cận Door bởi ông ta có thể được trang bị nhiều vũ khí và rất nguy hiểm. Thay vào đó, họ nên ghi lại nơi ẩn náu của ông ta và báo cáo lại cho cơ quan cảnh sát địa phương ngay tức khắc.”

“Chúng tôi có bức thư nào hôm nay không?” Malkin xen ngang. “Tôi ghét phải nghĩ rằng chúng ta đi cả quãng đường chỉ để nghe đọc tin nổi bật của tờ báo. Có hay không có mấy tên tội phạm cứng đầu đó thì chúng ta vẫn xứng đáng có được thư của mình chứ.”

“Để xem nào.” Bác Mũi Đờng lướt qua những chõng thư từ một trong số các túi khác, xem xét các địa chỉ. “Các cháu có biết là chúng tôi đưa thư tới tận nơi chứ?” Bác hỏi.

“Cháu biết.” Lily nói. “Nhưng chúng cháu ở vùng...”

“Và cháu muốn ngắm các khí cầu bay tới. Bác hiểu!” Bác Mũi Đờng đột ngột dừng lại và lôi ra một bao thư nhuộm màu kem từ trong chiếc túi. “Các cháu may mắn đây, có một bức thư dành cho cha các cháu.”

Lily nhận chiếc phong bì. Nó được đề địa chỉ gửi bằng nét chữ viết tay uốn lượn: Giáo sư John Hartman, trang viên Brackenbridge. Nối tiếp đó là một hình trang trí uốn lượn dài loằng ngoằng - trông tựa một mỹ từ hào nhoáng nào đó - khiến bụng Lily sôi lên vì thích thú đến nỗi con bé ước gì bức thư đó gửi cho mình.

Lily lật ngược bức thư lại. Trên mặt sau có một dấu niêm phong màu đỏ được dập nổi với hình một con sư tử cùng một con kỳ lân đang rướn người đứng trên hai chân sau và đối mặt vào nhau trên một chiếc khiên lớn hoa mỹ, một chiếc vương miện ngự trên đỉnh khiên. Phía dưới chân hai con vật ấy là một dòng chữ nhàn nhạt: DIEU ET MON DROIT*.

“Nhìn có vẻ quan trọng.” Robert nói và nhìn qua vai Lily.

“Cực kỳ quan trọng.” Đôi mắt bác Mũi Đờng lấp lánh. “Tốt nhất là các cháu hãy giao thư cho Giáo sư Hartman ngay lập tức đi. Đó là dấu niêm phong của Nữ hoàng - các cháu đang nhận được thư của Hoàng gia đây.”

* * *

Lily cất bức thư vào trong túi áo ngoài của mình. Malkin thì ngậm một tờ báo trong miệng, rồi cả ba đứa mau chóng quay về nhà. Khi đạp xe qua làng, Robert nấn ná lại phía sau, để hai người bạn về trước. Còn một đi đâu khác mà cậu muốn làm.

Ở cuối phố High, khi cả bọn đi tới đường Cây Cầu, Robert rẽ về bên bãi cỏ của làng, đi qua khu nghĩa địa và nhà thờ đá màu xám nơi ba cậu được chôn cất vào mùa đông năm ngoái. Mặt đất khi ấy bị đóng băng dày dưới chân họ tới nỗi có cảm tưởng như băng sẽ chẳng bao giờ tan được. Cậu cảm thấy một nỗi lo sợ nhói lên trong lòng và phanh xe lại, nghĩ thầm mình nên dừng chân ở đây, nhưng đây đâu phải nơi cậu muốn tới. Thay vì dừng lại, cậu lao xuống quanh góc phố và đi ngược lên con đường dẫn về Cửa hiệu Đồng hồ của nhà Townsend.

Nơi đây từng là niềm tự hào và hạnh phúc của ba cậu, nhưng giờ căn nhà rúm ró như một chiếc răng sâu của làng Brackenbridge, một cái vỏ cháy sém của chính nó trước đây, những ô cửa sổ bị kín ván, kính cửa trước nhà thì vỡ nát. Tình trạng của ngôi nhà khiến ngực Robert đau nhói. Ấy thế mà bên ngoài xám xịt của ngôi nhà lại trở thành cục nam châm kéo cậu vào, cho tới khi cậu nhận ra mình đang thẫn thờ như một chú chó con đi lạc, vì ba, và cả vì cuộc sống trước kia của cậu, đã bị thiêu rụi trong ngọn lửa.

Đôi khi cậu thích huyễn hoặc mình rằng cậu chỉ đang ở với nhà Hartman cho tới khi ba quay về. Cậu giả vờ nghĩ rằng ông Thaddeus đã đi thăm thú đâu đó và sẽ trở về sớm thôi. Chỉ khi nhìn thấy những sự vật hiện hữu, cậu mới biết những gì mình hằng mơ tưởng không phải là thật.

Cậu đã tới nhìn đăm đăm vào cửa hiệu bị cháy rụi này không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa lần nào gom được đủ dũng cảm để bước vào bên trong. Giáo sư Hartman đã cảnh báo cậu đừng đi vào đó. Ngôi nhà giờ không an toàn. Dù gì thì mọi thứ cậu muốn có đâu đã bị ngọn lửa lấy đi mất rồi. Đồng phế tích này thuộc sở hữu của mẹ cậu, bất kể bà đang ở đâu.

Bà Selena. Mười năm qua kể từ khi bỏ đi, bà chưa từng mảy may gửi cho cậu một tấm bưu thiếp hay điện báo nào, thậm chí là vào ngày sinh nhật cậu. Có lẽ bà không hay biết gì về việc ba qua đời, bà quan tâm ít vậy đấy. Vậy mà bà vẫn được đứng tên chủ sở hữu cửa hiệu theo ý nguyện của ba... Khi Robert lần đầu nghe thấy cái tin đáng ngạc nhiên ấy vào sáu tháng trước, cậu đã chờ đợi bà quay về và lo liệu mọi sự. Bà đã không xuất hiện và Cửa hiệu Đồng hồ của nhà Townsend vẫn bỏ trống, còn cậu thì vẫn ở cùng nhà Hartman. Chắc, thế là xong. Chẳng còn gì nữa mà chờ với đợi. Cậu sẽ bỏ lại quá khứ đằng sau lưng.

Đang sắp sửa bỏ đi thì ô cửa sổ cũ ở phòng ngủ làm cậu không thể rời mắt, và trái tim cậu nhảy vọt lên tới tận cổ họng.

Có thứ gì đó vừa mới di chuyển phía sau ô cửa kính ám đầy khói. Một dáng người thấp thoáng ẩn hiện...

Cậu nhìn kĩ hơn.

Không sai. Bóng người đang ở đó. Chằm chằm nhìn lại cậu.

Gương mặt người đó nhợt nhạt và có dáng tròn vành vạnh như mặt trăng cùng với một chiếc mũi vuông vắn, mái tóc xám và đôi mắt tối sẫm lẹm. Ba? Lẽ nào?

Robert bước về phía đó, nhưng bóng người ấy đã biến mất, tan biến cũng nhanh chóng như khi xuất hiện, cứ như là một bóng ma vậy. Trong thoáng chốc, Robert những mong bóng hình ấy xuất hiện ở ngưỡng cửa dưới cầu thang và vẫy tay ra hiệu cho cậu tới mở cửa. Cậu chờ đợi, nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Đột nhiên, Malkin nhảy bổ tới rồi dừng lại cạnh chân Robert, và vài giây sau, Lily phanh két xe dừng lại ngay cạnh cậu.

“Bạn đã ở đâu vậy?” Con bé nói không ra hơi. “Bọn tôi đang trên đường về nhà, nhưng khi nhìn lại đằng sau thì không thấy bạn đi theo.”

“Tôi vẫn ở ngay đây.” Robert trả lời. *Tôi về nhà*, cậu muốn nói thêm như vậy. *Đây chính là nhà*.

Cậu đang định kể cho con bé nghe về bóng ma kia, nhưng lời nói chỉ dừng lại ở ngay đầu lưỡi chứ không thốt ra. Bởi vì đó có lẽ là một mơ ước hão huyền, một hình ảnh tưởng tượng. Chẳng phải cậu vừa mới đang nghĩ về ba hay sao? Có khi cậu tự gọi lên hình ảnh của ba đang nhìn xuống...

“Có chuyện gì thế?” Lily hỏi. “Bạn có vẻ đang nghĩ ngợi đi đâu gì.”

“Không phải thế.” Robert trả lời. “Nhưng tôi... Tôi thấy một hình ảnh.”

“Một kỷ niệm à?” Lily hỏi dồn.

“Có lẽ vậy.”

Phải chăng là thế?

Lily gật đầu về phía ngôi nhà. “Nếu bạn đang định vào trong đó...”

Malkin thả rơi tờ báo xuống đường. “Không, không, không được.” Con cáo sủa vang. “Ngài John đã nói là ngôi nhà này có thể sập xuống bất cứ lúc nào. Đi thôi.” Nó thúc cái mũi khô khốc của mình vào chân hai đứa.

“Đi về trang viên Brackenbridge thôi. Bữa sáng đang chờ. Món cháo ngon tuyệt cú mèo! Còn nữa, chúng ta phải đưa thư của Nữ hoàng mà.”

“Suýt nữa thì tôi quên đấy.” Robert nở một nụ cười nhạt thếch và nhìn Malkin nhặt tờ báo lên.

Nhưng khi đạp xe rời đi, Robert không thể cưỡng được việc liếc nhìn lại đằng sau lần cuối. Ở đó, trong ô cửa sổ u tối của cửa hiệu đang lùi xa dần, cậu thề rằng mình lại thấy gương mặt mờ mờ của ba đang dõi theo cả nhóm phía sau lớp kính bám đầy b ồ hóng.